

Еднаква е сждбата на нашитѣ рибарски градчета по черноморското крайбрѣжие. Гѣмжатъ презъ лѣтото отъ гости, ширятъ се по вестници и списания като кжтчета отъ рая, докато първиятъ есененъ вѣтъръ започне да брули морето, гоститѣ ги напустнатъ и тѣ останатъ самотни и забравени на крайбрѣжната карта да зѣзнатъ подъ вѣчната заплаха на морето, да воюватъ съ него за живота му стока и да се хранятъ само съ риба, риба и риба — когато я има.

Нищо нѣма и въ Созополъ презъ хладнитѣ ноемврийски дни. Не го рисуватъ художници и художнички, за да го разнасятъ по ателиета и изложби, по камѣнитѣ на улицитѣ му не пѣстрѣятъ крачоли на разноцвѣтни пижами, предъ кафенетата не се криятъ въ сѣнката на тентитѣ мъже съ разголени колѣне, не тракатъ таблитѣ до времето за плажа и следъ времето за плажа. Кжщитѣ му сякашъ сж овехтѣли и погрознѣли, прозорцитѣ сж студени и тжжни, улицитѣ пуси, дворищата заглѣхнали. Градинката надъ плажа е повехнала и буренясала, гола и разтурена — каточе никога въ нея не е имало четвъртити табелки съ надписи „Не кжсайте цвѣтята“ и „Пазете чистота“.

Откъмъ новата махала иде Марта.

Защо е тръгнала днесъ по брѣга, а не върви по пжтя? Какво е отклонило днесъ високото чернооко момиче отъ всѣкидневния му пжтъ? Какво го е накарало да влачи старитѣ си обувки по мокрия пѣськъ?